

Jacobo mostrant les ferides de guerra

Juan José i a Karina quan van anar a un pou. A partir d'aquí ja no faríem més parades fins veure Morella. Eixíem cap a les deu. Una costera interminable ens allunyava de la masada de la Llèqua i ens apropava cap al nostre destí. Aquí el paisatge ja era típicament dels Ports: lloses, parets, coixinets de monja, carrasques, tancats i vaques, i superada la pujada, ens vam alegrar de saber que estaríem una bona estona per terreny pla per, després començar una davallada. Continuàvem amb la mateixa alineació: Hèctor, Vicent i Carmelo davanters; Rocher, Davi, David, Juan José, Karina, Irma i jo als mitjos i Juan, Paco i Manuel de "puntals de reraguarda". De tant en quant sentíem una veu que preguntava: "Voleu "caramelloos"?", era Manuel, que, segurament tenia ganes de parlar amb algú i mirava de fer-nos ganes amb els

dolços; en aquell moment, prop de les dotze del migdia, ens seduïa més la idea d'arribar que la de recular per agafar uns caramels, la veritat!. Vam fer un parell de parades de reagrupament i, ja vam veure Morella. Estava allà davant, ben a prop, o al menys ho semblava, però quin va ser el desencís d'algú - eh, Manuel?- quan Irma va dir que faltaven unes dues hores: "No em mateu!; em fareu dir coses fortes, eh?...això no pot ser, si tinc les panxetes dels dits que les he anat arrupint tota la baixada, i feu el favor de no moure, encara que vosaltres descanseu mentre ens espe-reu i quan arribem eixiu escapats. Voleu uns "caramelleets"?". I Irma tenia raó, dues lloquetes més, botar un parell de tancats - els "veterans" van comentar que d'any en any allò estava més acotat-, passar uns masos i unes granges i vam

Recuperant les forces

arribar a la carretera que ens duria fins a quatre quilòmetres de Morella. Juan José, amb la pretensió de no xafar asfalt, anava buscant sendes alternatives; a la resta ens donava igual asfalt com terra, com pedres o rome-gueres, a aquella altura l'únic que volíem era arribar, cosa que ja havien aconseguit la triade avançada, que caminaven per l'entrada de Morella, passant la benzineria. Karina, Irma i jo començàvem a baixar per la darrera drecera quan, de sobte vam sentir un soroll prou peculiar: algú havia caigut. Jo pensava que era algú del caminants, perquè encara que havíem parlat de què les "mountain-bikes" ens avançarien, després i degut al nostre retard, ja pensàvem que ells haurien arribat, però anava errada: era Jacobo, que baixava com una fletxa darrere de Benja i en veure el grup dels caminants, van frenar, es van voler obrir per no xocar, va perdre el control i va parar a terra, segons he sentit, va portar uns bons cops al cap i gràcies al casc no va passar res, i tot es va quedar en unes quantes ferides per cames, braços, esquena i altres llocs que no nomenaré, ulleres trencades i mitja bicicleta desconjuntada, a més de la seva desil·lusió pertinent. El que us assegu-

re és que la preocupació més gran de Jacobo no eren ni les ferides, ni el cop, ni la bicicleta, ni les ulleres, sinó el fet que els seus tatuatges hagueren resultat "afectats", cosa que, per sort, no va ocórrer - ni la "bici" ni l'escorpió-. Aquesta, malauradament, va ser la nota amarga del nostre viatge. Fede, Juan, Jaume, Benja, Toni, Sergio i Jacobo - atès per un cotxe que els seguia - van continuar i es van reunir amb René, Reinaldo, Paco, Gabriel, Salva, Pepe, Pedro, Daniel, Tico, Raúl i Juanma que estaven al restaurant des de les dotze i mitja. Per fi a les dues de la vesprada, érem tots a Morella i allà ens esperaven -prop dels cotxes que ens durien al restaurant-, Lola, Angelines, Marc, Sílvia, José Vicente, Claudio, Ivan, Paco, Mª José i Elena, mirant-nos arribar, amb un somriure i uns encoratjadors aplaudiments. Ens vam descalçar amb un poc de por de trobar-nos amb uns peus ferits, però no va ser tant. Ens vam dutxar en unes instal·lacions de l'alberg, al costat del restaurant Fàbrica Giner, i vam anar a dinar; n'érem uns quaranta-quatre entre tots. El dinar estava boníssim: els entrants, l'amanida, el pa amb oli i sal que anàvem menjant, la paella i la qual·lada de postres. Vam dema-